

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 42 2019, nummers 1051 – 1079 vrijdag 8 november 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's.....	11
Wro	11
Planschade.....	12
Natuurbescherming.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	15
Bijstand	15
Sociale zekerheid overig	16
Bestuursrecht overig	17
APV-Exploitatievergunning	17
Evenementenvergunning	18
Kampeerverordening	18
Wet bescherming persoonsgegevens	19
Wet Bibob	19
Wet openbaarheid van bestuur	20
Vreemdelingenrecht.....	20
Asiel.....	20
Procesrecht	25

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 1051

MK ABRS, 30-10-2019, 201901306/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Awb 4:5

PROCESBELANG. EXPLOITATIEVERGUNNING. Nu [appellante] reeds in bezwaar te kennen heeft gegeven schade te hebben geleden als gevolg van het besluit waarbij haar aanvraag buiten behandeling is gesteld, heeft zij belang bij een oordeel van de burgemeester over haar aanvraag. Dat betekent dat de burgemeester in dit geval niet had mogen volstaan met een herroeping van zijn besluit en had moeten beoordelen of aan [appellante] een exploitatievergunning zou zijn verleend als inhoudelijk op de aanvraag zou zijn beslist. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend en het beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

[...] 2. Bij het besluit van 3 november 2017 heeft de burgemeester de aanvraag [voor een exploitatievergunning met terras en een Drank- en Horecawetvergunning voor [café]] op grond van artikel 4:5 Awb buiten behandeling gesteld omdat de aanvraag niet compleet is bevonden. [...]

3. Bij het besluit van 13 juni 2018 heeft de burgemeester het bezwaar van [appellante] gegrond verklaard en het besluit van 3 november 2017 herroepen. Daaraan is ten grondslag gelegd dat de aanvraag niet op grond van artikel 4:5 van de Awb buiten behandeling kon worden gesteld. [appellante] heeft immers telkens binnen de termijn de gevraagde stukken aangeleverd. Dat die stukken weer nieuwe vragen oproepen over de wijze van financiering van de onderneming is een inhoudelijke beoordeling. Er had dan ook een inhoudelijk oordeel gegeven moeten worden. De burgemeester heeft niettemin vervolgens opnieuw de aanvraag buiten behandeling gesteld. Ditmaal omdat de huurovereenkomst voor de beoogde locatie reeds was beëindigd en op de locatie inmiddels een ander horecabedrijf was gevestigd. Daarmee is volgens de burgemeester het belang van een inhoudelijk oordeel over de aanvraag komen te vervallen en is [appellante] niet meer als belanghebbende te beschouwen. [...]

4. De rechtbank heeft het beroep niet-ontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van procesbelang. [...]

5.1. Zoals de rechtbank heeft overwogen heeft de burgemeester ter zitting verduidelijkt dat [appellante] belang had bij de beoordeling van haar bezwaar vanwege een eventuele vordering tot schadevergoeding bij de civiele rechter. Daarom heeft de burgemeester afgezien van het niet-ontvankelijk verklaren van het bezwaar, hoewel aan [appellante] geen vergunning meer kon worden verleend omdat zij [café] niet meer kon exploiteren. De burgemeester heeft bij het besluit van 13 juni 2018 het bezwaar gegrond verklaard en het besluit van 3 november 2017 herroepen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de onrechtmatigheid van het herroepen besluit vaststaat. De burgemeester had echter niet mogen volstaan met een herroeping van zijn besluit van 3 november 2017. Nu [appellante] reeds in bezwaar te kennen heeft gegeven schade te hebben geleden als gevolg van dat besluit heeft zij belang bij een oordeel van de burgemeester over haar

aanvraag. Dat betekent dat de burgemeester had moeten beoordelen of aan [appellante] een exploitatievergunning zou zijn verleend als inhoudelijk op de aanvraag zou zijn beslist. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend en het beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3629](#)

JnB2019, 1052

MK ABRS, 06-11-2019, 201901664/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. I.c. is [appellante], enig aandeelhouder en bestuurder van [partij], geen belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. Omdat [partij] is opgehouden te bestaan, kan het door [appellante] ingestelde hoger beroep niet aan haar worden toegerekend. Vergelijk de uitspraak van de ABRS van 2 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1414](#), waarin een door een enig bestuurder en aandeelhouder ingesteld beroep is toegerekend aan de belanghebbende vennootschap. Verder is [appellante] geen rechtsopvolger van [partij]. Dat [appellante] enig bestuurder en aandeelhouder van [partij] was, betekent niet dat [appellante], met het ophouden te bestaan van [partij] van rechtswege haar rechtsopvolger is geworden. Het door [appellante] ingenomen standpunt dat sprake is van rechtsopvolging, omdat zij aansprakelijk is voor de schulden van [partij], kan evenmin worden gevolgd. De aansprakelijkheid van [appellante] voor die schulden is niet het gevolg van de rechtsopvolging. Ten slotte is niet gebleken dat [appellante] op andere wijze een eigen, rechtstreeks bij de aangevallen uitspraak betrokken belang heeft.

[ECLI:NL:RVS:2019:3740](#)

JnB2019, 1053

ABRS, 06-11-2019, 201809204/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Almelo.

Awb 8:57 lid 2 aanhef en onder c en lid 3

BESTUURLIJKE LUS. Ingevolge artikel 8:57, tweede lid, aanhef en onder c, van de Awb, in samenhang met het derde lid van die bepaling, kan de bestuursrechter na ontvangst van de zienswijzen van partijen bepalen dat een nieuw onderzoek ter zitting achterwege blijft en het onderzoek sluiten. Er bestaat in deze situatie geen wettelijke verplichting voor de bestuursrechter om partijen in de gelegenheid te stellen een reactie te geven op de zienswijzen van de andere partijen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3712](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 1054

MK ABRS, 06-11-2019, 201806567/1/A3

burgemeester van Den Haag.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 3, 6, 8

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) 7, 14, 17

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4, 8:88, 8:91

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting woning voor zes maanden is geen onmenselijke of vernederende behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De omstandigheid dat de sluiting van de woning aan een breder publiek is bekendgemaakt is evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM dan wel artikel 7 van het IVBPR.

SCHADEVERGOEDING. De burgemeester was niet gehouden de beoordeling of appellante onevenredige schade lijdt uit te voeren in het kader van het besluit tot sluiting van de woning en mocht de schadekwestie doorschuiven door een besluit te nemen op het verzoek om nadeelcompensatie van appellante.

[...] Bij besluit van 17 juli 2017 heeft de burgemeester gelast de woning [...] te sluiten voor de duur van zes maanden, [...].

Bij besluit van 9 november 2017 heeft de burgemeester [...] het bezwaar voor het overige ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding dan wel nadeelcompensatie afgewezen.

[...] 11. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de sluiting van de woning voor zes maanden geen onmenselijke of vernederende behandeling is als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De sluiting van de woning op basis van de Opiumwet heeft in beginsel een tijdelijk karakter. Inherent aan een tijdelijke sluiting van een woning is dat een bewoner de woning dan ook voor enige tijd moet verlaten. De omstandigheid dat de verhuurder naar aanleiding van de woningsluiting is overgegaan tot ontbinding van de huurovereenkomst, doet in beginsel niet af aan het tijdelijke karakter van de door de burgemeester opgelegde maatregel. Voor zover [appellante] betoogt dat zij door de sluiting in het geheel niet meer terug kan keren in de woning, is van belang dat, anders dan in het door [appellante] genoemde arrest van 13 mei 2008 van het EHRM [red: arrest McCann tegen het Verenigd Koninkrijk (ECLI:NL:XX:2008:BD3994)], in dit geval niet de burgemeester de huurovereenkomst met [appellante] heeft beëindigd, maar de verhuurder, woningbouwcorporatie Staedion. Anders dan [appellante] betoogt, is haar geen rechtsbescherming ontnomen doordat als gevolg van de sluiting van de woning de verhuurder gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid tot ontbinding van de huurovereenkomst op grond van artikel 231, tweede lid, van Boek 7 het Burgerlijk Wetboek. Indien zij het niet eens is met de ontbinding van de huurovereenkomst, kan zij daartegen opkomen bij de civiele rechter.

[...] De burgemeester mocht zich in dit geval op het standpunt stellen dat het met de tijdelijke woningsluiting te dienen algemeen belang, mede gelet op de ernst van de

overtreding, prevaleert boven het belang van [appellante] op het ongestoord uitoefenen van haar woongenot en privéleven. De rechtbank heeft dan ook terecht om die reden geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de sluiting van de woning in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM dan wel de artikelen 7 en 17 van het IVBPR.

[...] 12. Daarnaast heeft de rechtbank terecht overwogen dat de omstandigheid dat de sluiting van de woning aan een breder publiek is bekendgemaakt evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM dan wel artikel 7 van het IVBPR is. De burgemeester beoogt hiermee geen leed toe te voegen, maar de oorspronkelijke situatie in en om de woning te herstellen en kenbaar te maken dat hij optreedt tegen drugshandel. Daar komt bij dat de op de woning aangebrachte mededeling alleen ziet op de woning en niets zegt over [appellante], aangezien deze mededeling geen persoonsgegevens bevat.

[...] 22. Anders dan [appellante] betoogt, is er geen grond voor het oordeel dat de burgemeester op grond van het evenredigheidsbeginsel, neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb, was gehouden de door [appellante] gestelde onevenredige schade als gevolg van de sluiting van de woning in de besluitvorming over de sluiting van de woning te betrekken. Het besluit tot sluiting van de woning is in het belang van de openbare orde en veiligheid genomen. De burgemeester was niet gehouden de beoordeling of [appellante] onevenredige schade lijdt uit te voeren in het kader van het besluit tot sluiting van de woning en mocht de schadekwestie doorschuiven door een besluit te nemen op het verzoek om nadeelcompensatie van [appellante].

Dat, zoals [appellante] onder verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 27 oktober 2017, ([ECLI:NL:HR:2017:2789](#)) betoogt, zoals in dit geval, een in beginsel rechtmatig besluit als de sluiting van een woning onrechtmatig kan worden als geen schadevergoeding wordt toegekend voor onevenredige schade, leidt niet tot een ander oordeel. Het burgerlijk recht kent anders dan het bestuursrecht geen algemene rechtsgrond voor schadevergoeding bij rechtmatige daad. In een bestuursrechtelijke procedure als de onderhavige dient een verzoek om toekenning van nadeelcompensatie te worden beoordeeld aan de hand van het beginsel van gelijkheid voor de openbare lasten ([...] het égalitébeginsel).

[...] 24. Daargelaten of de door [appellante] gestelde schade in causaal verband staat met het besluit van 17 juli 2017, vervalt de compensatieplicht van de burgemeester geheel, omdat de schade mede een gevolg is van een omstandigheid die aan [appellante] kan worden toegerekend. Onder 17 is overwogen dat [appellante] er redelijkerwijs van op de hoogte kon zijn dat haar woning en zoon betrokken waren bij drugshandel, zodat aan haar stelling dat zij geen wetenschap had van de activiteiten van haar zoon, in dit verband geen gewicht toekomt. De gestelde schade komt voor haar risico. De burgemeester had haar derhalve geen nadeelcompensatie hoeven te betalen.

[...]
[ECLI:NL:RVS:2019:3762](#)

JnB2019, 1055

ABRS, 06-11-2019, 201900445/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.
Bouwbesluit 2012 7.22

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c
HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek.

Geluidhinder waterval in vijver. Er gelden geen geluidgrenswaarden voor dit geluid. De waterval veroorzaakt geen overmatige hinder als bedoeld in artikel 7.22 van het Bouwbesluit 2012.

Zonder omgevingsvergunning gebouwd bijgebouw. Geen concreet zicht op legalisatie. Om het bijgebouw te legaliseren is een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo nodig voor het bouwen en het gebruiken in strijd met het bestemmingsplan. In dat geval is voor het bestaan van concreet zicht op legalisatie ten minste vereist dat een aanvraag om een dergelijke omgevingsvergunning is ingediend.

[ECLI:NL:RVS:2019:3723](#)

JnB2019, 1056

MK ABRS, 06-11-2019, 201900769/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Leefmilieuverordening beluizen 2006 (Leefmilieuverordening)

HANDHAVING. OVERGANGSRECHT. Dwangsom staken gebruik pand als belhuis/internetcafé.

De vraag of het gebruik van het pand als belhuis al dan niet was toegelaten op grond van de Leefmilieuverordening, is niet van belang bij de vaststelling of het gebruik onder het overgangsrecht van het bestemmingsplan valt. De Leefmilieuverordening is immers geen bestemmingsplan en kan daarmee evenmin worden gelijkgesteld.

In dit geval is niet aannemelijk gemaakt dat op de peildatum een belhuis in het pand werd geëxploiteerd. Het gebruik van het pand als belhuis wordt niet beschermd door het overgangsrecht.

[ECLI:NL:RVS:2019:3752](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 1057

ABRS, 06-11-2019, 201903924/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Algemene plaatselijke verordening Zaanstad 2013 (APV) 4:11

WABO. VELLEN HOUTOPSTAND. WEIGERINGSGROND. In aanmerking genomen de aan het college in dit kader toekomstige beoordelingsruimte, is het niet onredelijk dat bij de invulling van het begrip natuurwaarde als bedoeld in artikel 4:11, derde lid, aanhef en onder a, van de APV een nadere invulling kan

worden gemaakt en dat de enkele omstandigheid dat de bomen bijdragen aan verbetering van luchtkwaliteit dan wel voedsel leveren voor dieren onvoldoende is om tot de conclusie te komen dat reeds om die reden sprake is van een weigeringsgrond.

[...] 1. De gemeente Zaanstad heeft [...] een aanvraag bij het college ingediend om een omgevingsvergunning voor de activiteit vellen van een houtopstand van 272 bomen [...] en het herplanten van [...] bomen [...].

[appellante] vindt dat ten gevolge van de kap de natuurwaarde van de bomen verloren gaat en is van mening dat de bomen beeldbepalend zijn.

[...] 4.2. Artikel 4:11, derde lid, van de APV geeft een opsomming van de gronden waarop kapvergunning geweigerd kan worden [...] De Afdeling acht het met de rechtbank, in aanmerking genomen de aan het college in dit kader toekomende beoordelingsruimte, niet onredelijk dat bij de invulling van het begrip natuurwaarde als bedoeld in artikel 4:11, derde lid, aanhef en onder a, van de APV een nadere invulling kan worden gemaakt en dat de enkele omstandigheid dat de bomen bijdragen aan verbetering van luchtkwaliteit dan wel voedsel leveren voor dieren onvoldoende is om tot de conclusie te komen dat reeds om die reden sprake is van een weigeringsgrond.

Daarnaast heeft het college bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een boom die vanwege de natuurwaarde dient te worden beschermd van belang kunnen achten dat het bomen in een stedelijke omgeving betreft en dat geen groepen van bomen worden gekapt waarbij de kap van een van de bomen in de groep gevolgen heeft voor de natuurwaarde van de nog resterende bomen. Verder heeft het college hierbij van belang kunnen achten dat uit de uitgevoerde quick scan niet is gebleken dat vleermuizen foerageren of dat beschermde vogels in de bomen broeden.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de weigeringsgrond in artikel 4:11, derde lid, aanhef en onder a, van de APV, zich in dit geval niet voordoet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3746](#)

JnB2019, 1058

ABRS, 06-11-2019, 201810352/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. VELLEN HOUTOPSTAND. Omgevingsvergunning kappen bomen.

Beperking van daglichttoetreding in woningen. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat de Adviescommissie Bomen, bij het ontbreken van bestaande normen, in het kader van het beoordelen van de mate van hinder een richtlijn heeft kunnen opstellen die gebruik maakt van een aantal uitgangspunten uit de NEN 2057 [Red: NEN 2057:2011]. Dat deze NEN-norm niet gold ten tijde van de bouw van de betrokken woningen doet hier niet aan af, reeds omdat de Adviescommissie Bomen deze norm niet rechtstreeks heeft toegepast, maar is aangesloten bij de in die norm gebruikte rekenmethodiek.

[ECLI:NL:RVS:2019:3718](#)

JnB2019, 1059

MK Rechtbank Oost-Brabant, 25-10-2019 (publ. 04-11-2019), SHE 19/349

college van burgemeester en wethouders van Asten, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. Verweerder mocht binnen de hem toekomende beoordelingsruimte aan het Endotoxine toetsingskader toetsen. De enkele omstandigheid dat de aanvraag is ingediend voor de vaststelling van de beleidsregel maakt niet dat verweerder geen invulling kan geven aan zijn beoordelingsruimte. Bovendien is de beleidsregel ingegeven door het voorzorgsbeginsel en zou het opnemen van overgangsrecht verweerder juist belemmeren invulling te geven aan dat voorzorgsbeginsel.

Besluit waarbij verweerder de door eiseres aangevraagde omgevingsvergunning eerste fase voor het veranderen van een inrichting geweigerd. [...]

1.3 [...] Op 12 september 2017 heeft verweerder de beleidsregel "Omgaan met fijnstof bij vergunningverlening pluimvee- en varkensbedrijven" vastgesteld. In deze beleidsregel staat dat aanvragen worden getoetst aan Endotoxine toetsingskader 1.0 (het Endotoxine toetsingskader).

4.1 Eiseres is het niet eens met verweerders toetsing aan het Endotoxine toetsingskader. Hierin is volgens haar ten onrechte niet voorzien in een overgangsregeling [...]. [...]

4.3 In de uitspraak van deze rechtbank van 6 juni 2014 heeft de rechtbank niet geoordeeld over de risico's voor de volksgezondheid vanwege de uitstoot van endotoxinen.

4.4 Niet is in geschil dat niet aan het toetsingskader wordt voldaan.

4.5 In de uitspraak van 12 april 2019 ([ECLI:NL:RBOBR:2019:1974](#)) heeft de rechtbank overwogen dat het bevoegd gezag een aanvraag om een omgevingsvergunning mag weigeren als niet voldaan kan worden aan het toetsingskader. De rechtbank heeft in die uitspraak overwogen:

"De rechtbank concludeert dat verweerder beoordelingsruimte heeft. Deze beoordelingsruimte kan verweerder benutten om de risico's van uitstoot van endotoxinen te betrekken, ook in het geval er nog geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over endotoxinen bestaan. Het gebruik van deze beoordelingsruimte kan ook leiden tot een weigering van de omgevingsvergunning."

4.6 De beleidsregel is opgesteld ter invulling van de beoordelingsruimte van verweerder. De enkele omstandigheid dat de aanvraag is ingediend voor de vaststelling van de beleidsregel maakt niet dat verweerder geen invulling kan geven aan zijn beoordelingsruimte. Bovendien is de beleidsregel ingegeven door het voorzorgsbeginsel en zou het opnemen van overgangsrecht verweerder juist belemmeren invulling te geven aan dat voorzorgsbeginsel. Verweerder heeft ter zitting gezegd dat de beleidsregel nog niet wetenschappelijk volledig is onderbouwd, maar dat deze is gebaseerd op de beschikbare kennis en aldus het beste is waar verweerder over kan beschikken. De rechtbank is van oordeel dat verweerder binnen de hem toekomende beoordelingsruimte aan het Endotoxine toetsingskader mocht toetsen.

4.7 Ter zitting heeft eiseres nog gewezen op de resultaten van het VGO3 onderzoek. In deze algemene verwijzing ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat de beleidsregel of het toetsingskader is gebaseerd op onjuiste kennis of gegevens. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de wetenschappelijke onderbouwing van het toetsingskader door de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak is onderzocht in de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 12 april 2019.

4.8 De rechtbank concludeert dat verweerder de vergunning, gelet op de resultaten van de toetsing, mocht weigeren, zeker nu uit deze resultaten blijkt dat sprake is van een forse overschrijding van de in het Endotoxine toetsingskader opgenomen advieswaarde van 30 EU/m³ die bij vergunningverlening alleen maar zou toenemen.

Deze beroepsgrond faalt. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:6106](https://ecli.nl/RBOBR:2019:6106)

JnB2019, 1060

MK Rechtbank Oost-Brabant, 25-11-2019, SHE 18/2844

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.6

Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv) 2a

WABO-milieu. Weigering omgevingsvergunning. Exceptieve toetsing. I.c. is er geen reden om de gewijzigde Rgv buiten toepassing te laten. Uit de toelichting van het besluit tot wijziging van de Rgv blijkt dat de wetgever bewust géén overgangsrecht heeft opgenomen voor vergunningplichtige bedrijven. Gelet op de bewuste keuze van de wetgever wordt in het enkele ontbreken van overgangsrecht voor vergunningplichtige bedrijven geen reden gezien om de Rgv buiten toepassing te laten. Eiseres heeft geen bijzondere omstandigheden genoemd die zouden moeten leiden tot een ander oordeel. Weliswaar is het eerste besluit op de aanvraag vernietigd door deze rechtbank, maar dat maakt nog niet dat verweerder de gewijzigde Rgv buiten toepassing moet laten. Als verweerder dit wel zou doen, zouden derden (de omwonenden) benadeeld worden. In hoeverre verweerder aansprakelijk is voor de gang van zaken rond het eerste besluit op de aanvraag, zal moeten worden beoordeeld in de lopende civiele procedure.

[ECLI:NL:RVS:2019:6082](https://ecli.nl/RVS:2019:6082)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- [ABRS, 06-11-2019, 201809709/1/A1 \(ECLI:NL:RVS:2019:3703\)](https://ecli.nl/RVS:2019:3703);
- [ABRS, 06-11-2019, 201809708/1/A1 \(ECLI:NL:RVS:2019:3704\)](https://ecli.nl/RVS:2019:3704);
- [MK ABRS, 06-11-2019, 201809720/1/A1 \(ECLI:NL:RVS:2019:3739\)](https://ecli.nl/RVS:2019:3739);
- [MK ABRS, 06-11-2019, 201809154/1/A1 \(ECLI:NL:RVS:2019:3748\)](https://ecli.nl/RVS:2019:3748);
- [MK Rechtbank Noord-Nederland, 31-10-2019 \(publ. 02-11-2019\), LEE 18/3480 \(ECLI:NL:RBNNE:2019:4502\)](https://ecli.nl/RBNNE:2019:4502);
- [Rechtbank Noord-Nederland, 18-10-2019 \(publ. 31-10-2019\), LEE 19/3278 \(ECLI:NL:RBNNE:2019:4471\)](https://ecli.nl/RBNNE:2019:4471).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 25-10-2019 (publ. 30-10-2019), BRE 19/4586 VV ([ECLI:NL:RBZWB:2019:4720](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2019, 1061

MK ABRS, 06-11-2019, 201807035/1/R3

minister van Economische Zaken en Klimaat, appellant, en de raad van de gemeente Smallingerland, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1 lid 1

WET RUIMTELIJKE ORDENING. BESTEMMINGSPLAN. Ingevolge artikel 3.1, eerste lid, van de Wro moet een gekozen bestemming worden verantwoord vanuit een 'goede ruimtelijke ordening'. Dit betekent dat planregels ruimtelijke relevantie moeten hebben. Voor zover de raad met het oog op de verwezenlijking van de doelen van zijn energiebeleid bepaalde onderzoeksactiviteiten in het plan heeft uitgesloten, streeft hij geen ruimtelijk relevant doel na. Het uitsluiten van verkennings- en opsporingsonderzoek met als doel om vanwege duurzaamheidsoverwegingen het gebruik van aardgas als brandstof door de samenleving tegen te gaan, is in zoverre in strijd met artikel 3.1, eerste lid, van de Wro. Het uitsluiten van verkennings- en opsporingsonderzoek vanwege angst voor aardbevingen als gevolg van de winning van gas, is in zoverre ook in strijd met artikel 3.1, eerste lid, van de Wro. Voor zover de raad aan de vaststelling van het plan de angst voor schadelijke gevolgen in de vorm van geluid- en trillinghinder van het verkenningsonderzoek ten grondslag heeft gelegd, is wel sprake van een ruimtelijk relevant doel als bedoeld in artikel 3.1, eerste lid, Wro.

[ECLI:NL:RVS:2019:3765](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Smallingerland mag in bestemmingsplan onderzoek naar nieuwe gaswinningsprojecten niet blokkeren") uitgebracht.

JnB2019, 1062

MK ABRS, 06-11-2019, 201806469/1/R2

raad van de gemeente Bunnik, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening

WET RUIMTELIJKE ORDENING. Vaststellen bestemmingsplan. De Afdeling acht het niet aanvaardbaar dat een planregel in zijn algemeenheid, dus zonder acht

te slaan op de locatie-specifieke omstandigheden, vergunningvrij bouwen aan banden legt. Daarmee zou de uitdrukkelijk in het Bor gemaakte keuze om vergunningvrij bouwen mogelijk te maken, op onaanvaardbare wijze worden doorkruist. De raad moet deugdelijk motiveren dat een dergelijke planregeling, gelet op de locatie-specifieke omstandigheden, strekt tot een goede ruimtelijke ordening. Verwijzing naar ABRS 21-02-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:571](#). In dit geval heeft de raad het niet nodig geacht een dergelijke bepaling in het plan op te nemen. [appellant sub 2] en anderen hebben niet nader onderbouwd waarom het in dit geval vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening noodzakelijk zou zijn om - in weerwil van de regeling in het Bor - vergunningvrij bouwen te beperken.

[ECLI:NL:RVS:2019:3759](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 1063

MK ABRS, 06-11-2019, 201808772/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. WINDTURBINES. GELUID. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. Het college heeft zonder het inwinnen van nader deskundig advies op grond van dezelfde feiten en omstandigheden een normaal maatschappelijk risico kunnen vaststellen dat afwijkt van het advies van de SAOZ.

[...] aanvragen [...] om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.

2. [...] schade [...] als gevolg van het [...] bestemmingsplan [...] dat de oprichting van 8 windturbines [...] mogelijk maakt.

5. [...] De rechtbank heeft voorts geoordeeld dat het college aan de besluiten van 6 juli 2017 ter zake het normaal maatschappelijk risico evenmin een deugdelijke motivering ten grondslag heeft gelegd. Het college had, mede in het licht van de zwaardere motiveringseis als gevolg van het hoger vastgestelde percentage voor het normaal maatschappelijk risico, niet zonder het inwinnen van nader deskundig advies op grond van dezelfde feiten en omstandigheden kunnen afwijken van het advies van de SAOZ, aldus de rechtbank.

[...] 7.1 [...] De vaststelling van de omvang van het normale maatschappelijke risico is in de eerste plaats aan het bestuursorgaan dat daarbij beoordelingsruimte toekomt. Het bestuursorgaan dient deze vaststelling naar behoren te motiveren. Indien de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, toetst de rechter die motivering en kan hij, indien deze niet volstaat, in het kader van de definitieve beslechting van het geschil met toepassing van artikel 8:41a van de Awb de omvang van het normale maatschappelijke risico zelf vaststellen door in een concreet geval zelf te bepalen welke drempel of korting redelijk is.

7.2. Dit betekent dat het college, anders dan de rechtbank heeft overwogen, zonder het inwinnen van nader deskundig advies op grond van dezelfde feiten en omstandigheden een normaal maatschappelijk risico heeft kunnen vaststellen dat afwijkt van het advies van de SAOZ.

[...] 10.3. In hetgeen [appellant sub 2] en anderen en [partij C] hebben aangevoerd is geen grond gelegen voor het oordeel dat het advies van de SAOZ over het aspect geluidhinder onjuist of onvolledig is. Daartoe is van belang dat de SAOZ bij de vaststelling van de door de windturbines veroorzaakte geluidhinder is uitgegaan van de maximale normen die voor windturbines zijn neergelegd in artikel 3.14a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: het Activiteitenbesluit) en daarbij het omgevingsgeluid buiten beschouwing heeft gelaten. Indien de SAOZ rekening zou hebben gehouden met de omstandigheid dat bij zuidelijke winden het geluid van de windturbines in de nacht niet wordt gemaskeerd door het omgevingsgeluid, zou dit derhalve niet tot een sterkere mate van geluidshinder hebben geleid. Voor zover als gevolg van de uitspraak van de Afdeling van 28 juni 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1689](#)), waarbij een voor het windturbinepark vastgesteld maatwerkvoorschrift als bedoeld in artikel 3.14a, derde lid, van het Activiteitenbesluit is vernietigd, de geluidsuitstraling van de windturbines gedurende de nacht de in het Activiteitenbesluit opgenomen geluidsnormen overstijgt, vormt dit geen grond voor een tegemoetkoming in planschade. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3735](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 1064

MK ABRS, 06-11-2019, 201608540/1/R2

college van gedeputeerde staten van Limburg, verweerder.

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw) 19d, 19f, 19g, 67a

Wet milieubeheer 17.6, 17.7, 17.8, 17.10, 17.15

NATUURBESCHERMING. PROCESBELANG. PAS. Vergunning op grond van Nbw voor beëindigde bedrijfsactiviteiten. Appellant heeft belang bij behandeling van haar beroep omdat zij een verzoek tot het treffen van herstelmaatregelen vanwege milieuschade alleen kan doen als de tijdelijke vergunning alsnog wordt vernietigd aangezien titel 17.2 van de Wet milieubeheer niet van toepassing is op milieuschade door activiteiten waarvoor een Nbw-vergunning is verleend.

Passende beoordeling leunt op passende beoordeling PAS. Bestreden besluit wordt vernietigd.

[...] vergunning op grond van de Nbw 1998 verleend [...]

3. De vergunning heeft betrekking op de bedrijfsactiviteiten van ENCI ten tijde van de aanvraag voor de vergunning in 2013. [...]

3.1. De bedrijfsactiviteiten waarvoor de Nbw-vergunning is verleend zijn inmiddels beëindigd. Aan ENCI is bij besluit van 18 april 2019 een Wnb-vergunning verleend voor

de bedrijfsactiviteiten die na 1 juli 2019 zullen plaatsvinden. Tegen deze vergunning zijn geen rechtsmiddelen ingesteld.

4. [...] De Afdeling is [...] van oordeel dat SES [Stichting Enci Stop] gelet op haar statutaire doelstelling en feitelijke werkzaamheden ook nu nog een rechtstreeks bij het bestreden besluit betrokken belang heeft.

5.3. [...] Gelet op de verschillen tussen de bedrijfsactiviteiten die tot 1 juli 2019 mochten en na die datum mogen plaatsvinden, is een uitspraak over de rechtmatigheid van de tijdelijke vergunning voor de bedrijfsactiviteiten die bovendien inmiddels zijn beëindigd, niet relevant in een procedure over de intrekking van een vergunning voor de huidige bedrijfsactiviteiten.

5.4. [...] Uit artikel 17.8, onder b, van de Wet milieubeheer volgt dat [...] titel [red: 17.2] niet van toepassing is op milieuschade aan beschermde soorten of natuurlijke habitats bestaande uit de vooraf vastgestelde negatieve effecten van activiteiten waarvoor door het bevoegd gezag vergunning is verleend in overeenstemming met bepalingen ter uitvoering van artikel 6, derde en vierde lid, van de Habitatrictlijn. Dit betekent dat titel 17.2 van de Wet milieubeheer niet van toepassing is op milieuschade door activiteiten waarvoor een Nbw-vergunning is verleend. SES stelt derhalve terecht dat zij een verzoek tot het treffen van herstelmaatregelen vanwege milieuschade die door de activiteiten waarvoor de tijdelijke vergunning is verleend zou zijn veroorzaakt, alleen kan doen als de tijdelijke vergunning alsnog wordt vernietigd. Zij heeft derhalve belang bij de behandeling van haar beroep.

[...] 7.4. De Afdeling leidt uit de slotpassage van paragraaf 5.4.2 [red: van de "Passende beoordeling Nederlandse Natura 2000-gebieden, Kalksteenwinning en cementproductie ENCI B.V." af dat bij de beoordeling van de effecten van de stikstofdepositiebijdrage van ENCI op de drie nabijgelegen Natura 2000-gebieden het PAS en de passende beoordeling die daaraan ten grondslag is gelegd, zijn betrokken. Het PAS is verder zoals uit paragraaf 5.5 volgt betrokken bij de cumulatietoets. De Afdeling volgt het college dan ook niet in het ter zitting ingenomen standpunt dat de verwijzingen naar het PAS slechts illustratief zijn en geen rol hebben gespeeld in de conclusies van de passende beoordeling. Voor de beoordeling van de depositie die onderdeel uitmaakt van de achtergronddepositie wordt naar het oordeel van de Afdeling geleund op de passende beoordeling van het PAS.

7.5. De Afdeling heeft in de uitspraak van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#), geoordeeld dat de passende beoordeling die aan het PAS ten grondslag ligt niet voldoet aan de eisen die uit artikel 6 van de Habitatrictlijn voortvloeien. De passende beoordeling die aan de tijdelijke vergunning voor ENCI ten grondslag is gelegd voldoet, zoals SES terecht stelt, dus evenmin aan de eisen die uit dat artikel voortvloeien.

7.6. [...] Het bestreden besluit is genomen in strijd met de artikelen 19e en 19f van de Nbw 1998. Het beroep is reeds hierom gegrond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3733](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 1065

MK CRvB, 31-10-2019, (publ. 06-11-2019), 17/1884 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 2015 2:43, 2:44

Wsf 2000 3.1 lid 2

WAJONG 2015. HBO-OPLEIDING. Terechte weigering om de Wajong-uitkering van appellant te verhogen, omdat appellant kan lenen bij de Dienst Uitvoering Onderwijs.

Het Uvw heeft geweigerd om de Wajong-uitkering van appellant te verhogen, omdat appellant kan lenen bij de Dienst Uitvoering Onderwijs.

Raad: 4.2 Op grond van artikel 3.1, tweede lid, van de Wsf 2000 bestaat voor een opleiding in het hoger onderwijs aanspraak op studiefinanciering in de vorm van een basislening, een aanvullende beurs of aanvullende lening en collegegeldkrediet.

4.3. Het Uvw heeft terecht geconstateerd dat appellant in verband met de door hem gevolgde hbo-opleiding aanspraak kon maken op studiefinanciering op grond van de Wsf 2000. Daarmee verkeerde appellant in de situatie als bedoeld in artikel 2:43, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wajong 2015, zodat de inkomensondersteuning op grond van artikel 2:44, aanhef en onder a, moet worden vastgesteld op 25% van de voor appellant geldende grondslag. Dat appellant er om hem moverende redenen van af heeft gezien per 1 september 2015 studiefinanciering in de vorm van een basislening aan te vragen, doet aan het voorgaande niet af. Voor de toepassing van artikel 2:43, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wajong 2015, zoals die bepaling ten tijde in geding luidde, is niet het feitelijk ontvangen van studiefinanciering van betekenis, maar het bestaan van een aanspraak daarop. Voor de toepassing van genoemde bepaling is evenmin van belang of appellant als studerende in de zin van artikel 1:4, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wajong 2015 kan worden aangemerkt.

4.4. Het beroep van appellant op de wetgeschiedenis leidt niet tot een ander oordeel. Die wetgeschiedenis biedt geen aanknopingspunten voor het standpunt van appellant dat de wetgever met de wijziging van het studiefinancieringsstelsel en de invoering van de basislening in september 2015 ook de regeling voor inkomensondersteuning tijdens studie of scholing in hoofdstuk 2 van de Wajong 2015 heeft willen wijzigen. Het Uvw heeft de dwingendrechtelijke bepalingen van hoofdstuk 2 van de Wajong 2015, zoals die ten tijde in geding golden, op juiste wijze toegepast.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3438](https://ecli.nl/crvb:2019:3438)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 1066

Voorzieningenrechter CRvB, 28-10-2019 (publ. 04-11-2019), 19/3739 PW-VV

Raad van bestuur van de SvB.

AOW
PW 60

PARTICIPATIEWET. BESLAGVRIJE VOET. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter, vallen de door de Svb gevraagde inlichtingen niet onder de inlichtingen als bedoeld in artikel 60, eerste lid, van de PW. De door de Svb gevraagde inlichtingen betreffen de inspanningen die verzoeker heeft verricht om de woning in Turkije te verkopen. De Svb vraagt, anders dan het geval was in de uitspraak van de Raad van 26 september 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:3302](#) naar geleverde inspanningen en niet naar gegevens die zien op het kunnen beschikken over een bepaald vermogen. De voorzieningenrechter ziet voornamelijk niet in waarom de door verzoeker geleverde inspanningen van belang zijn voor de invordering. De voorzieningenrechter neemt daarbij in overweging dat de Svb beschikt over de benodigde informatie met betrekking tot de woning in Turkije. De Svb weet waar de woning is gelegen en heeft de woning laten taxeren, dus weet welk vermogen de woning vertegenwoordigt. Ook beschikt de Svb over alle van belang zijnde informatie over het inkomen van verzoeker en zijn echtgenote, nu zij het door hen ingevulde formulier 'onderzoek inkomenssituatie' op 10 december 2018 aan de Svb hebben toegezonden. De Svb heeft niet gesteld en ook is niet gebleken dat verzoeker naast de daar genoemde inkomsten inkomen geniet uit de woning. Het niet verstrekken van informatie over de verrichte inspanningen kan, nu dit geen inlichtingen betreft als onder artikel 60, eerste lid, van de PW, naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet leiden tot het opzij zetten van de beslagvrije voet.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3372](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 1067

MK CRvB, 30-10-2019 (publ. 06-11-2019), 18/4298 WLZ

CIZ.

AWBZ

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.4, 11.1.1

WET LANGDURIGE ZORG. Op grond van artikel 3.2.4, aanhef en onder b, van de Wlz kan uitsluitend het niet langer aangewezen zijn op de geïndiceerde zorg een grond opleveren voor intrekking of herziening van een indicatiebesluit. De intrekking van een indicatiebesluit kan daarom niet worden gebaseerd op de beoordeling dat geen sprake is van een grondslag verstandelijke handicap in de zin van artikel 3.2.1, eerste lid, aanhef, van de Wlz. CIZ was dan ook niet bevoegd met toepassing van artikel 3.2.4, aanhef en onder b, van de Wlz het indicatiebesluit in te trekken. De rechtbank heeft dit miskend.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3445](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2019, 1068

MK ABRS, 06-11-2019, 201900449/1/A3, 201900456/1/A3, 201900462/1/A3, 201900546/1/A3 01900658/1/A3 en 201900663/1/A3

burgemeester van Amersfoort, verweerder.

Algemene plaatselijke verordening Amersfoort (Apv) 1:8, 2:28a

EXPLOITATIEVERGUNNING. Coffeeshop vertoont trekken van verschillende typen horeca, maar de burgemeester heeft in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat de ruimtelijke uitstraling van een coffeeshop vergelijkbaar is met de bij horeca van categorie A genoemde typen horecabedrijven zoals restaurants, snackbars, ijssalons, fritures en dergelijke waar de producten in het algemeen ook kunnen worden afgehaald of ter plaatse geconsumeerd.

[...] Vergunning voor het exploiteren van een coffeeshop [...].

[...] Het bestreden besluit

4. [...] Een coffeeshop valt in zijn algemeenheid onder horeca categorie A en is daarom niet in strijd met het bestemmingsplan. [...] Omdat er geen aanleiding is om de vergunning te weigeren, heeft de burgemeester het besluit [...] gehandhaafd.

[...] Het bestemmingsplan

7. Het Huiswerkinstituut en [appellant sub 2] en anderen betogen dat de burgemeester ten onrechte niet heeft onderkend dat een coffeeshop ook onder horeca categorie B kan vallen en dat het bestemmingsplan daarin niet voorziet. Bovendien is onder categorie A alleen horeca toegestaan die slechts in geringe mate storend kan werken op de bestaande en/of toekomstige functies in de omgeving van het horecabedrijf.

7.1. De Afdeling stelt bij de beantwoording van de vraag of een coffeeshop in overeenstemming is met het ter plaatse geldende bestemmingsplan voorop dat het gebruik van het gebouw ten behoeve van een coffeeshop, nu de verkoop van softdrugs ingevolge de Opiumwet verboden is, niet in planologisch opzicht valt te reguleren. De burgemeester diende bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van een legale functie met een vergelijkbare ruimtelijke uitstraling. In dit geval is de burgemeester terecht uitgegaan van een horecagelegenheid, nu de aanvraag om een exploitatievergunning ook ziet op de vestiging van een horecagelegenheid. Niet in geschil is dat het perceel bestemd is voor horeca van categorie A, waaronder horecabedrijven vallen die in geringe mate storend kunnen werken op de omgeving, zoals restaurants, snackbars, ijssalons, fritures en dergelijke. Hieronder vallen bijvoorbeeld niet bars en cafés, waarbij het hoofddoel is het verstrekken van dranken voor consumptie ter plaatse of meer overlast veroorzakende horeca zoals discotheken. Hoewel aan het Huiswerkinstituut en [appellant sub 2] en anderen moet worden toegegeven dat een coffeeshop trekken vertoont van verschillende typen horeca, heeft de burgemeester in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat de ruimtelijke uitstraling van een

coffeeshop vergelijkbaar is met de bij horeca van categorie A genoemde typen horecabedrijven waar de producten in het algemeen ook kunnen worden afgehaald of ter plaatse geconsumeerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3705](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Evenementenvergunning

JnB2019, 1069

MK ABRS, 06-11-2019, 201901794/1/A3

Gemeentewet 149, 174 lid 1

Algemene plaatselijke verordening 2008 van de gemeente Amsterdam 2.40 lid 1, 2.43 , 2.44 lid 1 (Apv)

APV. EVENEMENTENVERGUNNING. GELUIDSNORM. OPENBARE ORDE.

Evenementenvergunning Pride Amsterdam 2018 met geluidsvoorschrift.

Ter uitvoering van zijn taak van artikel 174, eerste en derde lid, van de Gemeentewet heeft de burgemeester met het oog op zijn bevoegdheid op grond van artikel 2.44, eerste lid, van de Apv geluidsnormen vastgesteld. Zoals volgt uit ABRS 12-11-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4117](#), dient uitvoering van verordeningen voor zover deze betrekking hebben op het in artikel 174, eerste lid, genoemde toezicht - bijvoorbeeld het beoordelen van aanvragen voor evenementenvergunningen - plaats te vinden binnen de marges van het begrip openbare orde. In het kader van de bevoegdheden van de burgemeester wordt met dit begrip bedoeld op het ordelijk verloop van het gemeenschapsleven ter plaatse. De burgemeester heeft geluidsnormen vastgesteld ter bescherming van het belang van een goed woon- en leefklimaat in de omgeving. Nu onduidelijke geluidshinder kan leiden tot verstoring van het ordelijk verloop van het gemeenschapsleven, was de burgemeester op grond van artikel 2.44, eerste lid, van de Apv daartoe bevoegd.

[ECLI:NL:RVS:2019:3720](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Kampeerverordening

JnB2019, 1070

MK ABRS, 06-11-2019, 201810234/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Veere.

BW Boek 3 13, 15

Kampeerverordening 2 lid 2 aanhef en onder a

KAMPEERVERGUNNING. MISBRUIK VAN RECHT. Dat de beoogde kampeervergunning is verleend, maar appellant de procedure over de aanvankelijke weigering toch voortzet ter verkrijging van een

proceskostenvergoeding, houdt op zichzelf nog geen misbruik van recht in. Dat kan anders zijn indien blijkt dat de betrokkene van meet af aan slechts uit was op het verkrijgen van proceskostenvergoedingen. In dit geval zijn er onvoldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat appellant van meet af aan niet daadwerkelijk een kampeervergunning wilde verkrijgen. Verwijzing naar ABRS 19-11-2014 [ECLI:NL:RVS:2014:4129](#) en [ECLI:NL:RVS:2014:4135](#). **EXCEPTIEVE TOETS KAMPEERVERORDENING.** De rechtbank heeft terecht geen aanleiding gezien om artikel 2, tweede lid, aanhef en onder a en e, van de Kampeerverordening onverbindend te verklaren of buiten toepassing te laten. [ECLI:NL:RVS:2019:3715](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2019, 1071

MK ABRS, 06-11-2019, 201808458/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 33, 34, 65

WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS. Artikel 34 van de Wbp geeft geen recht op een volledig afschrift van een brief, maar alleen op de informatie zoals bedoeld in het tweede en derde lid van dit artikel. Daarnaast reikt artikel 34 van de Wbp niet zo ver dat voor elke verkrijging van persoonsgegevens een separate informatieverplichting bestaat, omdat dat niet nodig is indien een betrokkene van de verkrijging op de hoogte is. Mede gelet op de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 34 van de Wbp is de Afdeling van oordeel dat de in de aanhef van het eerste lid opgenomen uitzondering voor gevallen waarin de betrokkene reeds op de hoogte is, van toepassing is op gevallen waarin de verantwoordelijke mag aannemen dat de betrokkene op de hoogte is.

[ECLI:NL:RVS:2019:3753](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2019, 1072

MK ABRS, 23-10-2019, 201809937/1/A3

college van gedeputeerde staten van Gelderland, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e onderdeel 2°, 2.20 lid 1, 2.22 lid 2

Wet Bibob 3 lid 3 aanhef en onder a, 3 lid 7

WET BIBOB. WABO. Vergunningvoorschrift mag gelet op het bepaalde in artikel 3, zevende lid, wet Bibob geen algemene verbodsbepaling bevatten.

[...] onder voorschriften een omgevingsvergunning [...] verleend.

2.2 [...] De bepaling in voorschrift 3.1.1, dat de vergunninghouder niet in relatie mag staan tot ten opzichte van het LBB-advies [red: Landelijk Bureau Bibob –advies] nieuwe of voortdurende strafbare feiten als bedoeld in artikel 3, eerste lid, onder b, is [...] niet beperkt tot het wegnemen of beperken van het gevaar, zoals dat is geconcretiseerd door de in het LBB-advies vermelde strafbare feiten. Zoals het college ter zitting van de Afdeling heeft toegelicht, ziet deze algemeen geformuleerde bepaling ook op het wegnemen of beperken van gevaar dat verband houdt met willekeurig andere toekomstige strafbare feiten, zolang de vennootschap daarmee in relatie staat en wordt voldaan aan de vereisten van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b. Daarmee heeft het voorschrift het karakter van een algemene verbodsbepaling gekregen, terwijl het overeenkomstig de tekst en strekking van artikel 3, zevende lid, toegespitst zou moeten zijn op het te beperken of weg te nemen gevaar, gerelateerd aan de bevindingen in het LBB-advies. Dit voorschrift verdraagt zich dus niet met deze bepaling. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3587](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 1073

Tussenuitspraak MK Rechtbank Midden-Nederland, 07-11-2019, UTR 19/522

Minister van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. In dit geval heeft verweerder het Wob-verzoek zowel in het bestreden besluit 1 alsook in het bestreden besluit 2 niet juist, dat wil zeggen: te beperkt, opgevat. Niet de aanleiding voor het Wob-verzoek, maar de tekst van dat verzoek is leidend bij de vraag welke documenten onder de reikwijdte van het verzoek vallen.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:5147](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 1074

EHRM, 05-11-2019, 32218/17

AA tegen Zwitserland.

EVRM 3

ASIEL. Schending van artikel 3 EVRM door Zwitserland als het een Afghaan, die bekeerd is tot het Christendom, terug stuurt naar zijn land van herkomst.

[ECLI:CE:ECHR:2019:1105JUD003221817](https://eclj.europa.eu/echr/cj/2019/1105JUD003221817)

Bij dit arrest heeft het EHRM een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 1075

MK ABRS, 01-11-2019, 201808972/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vluchtelingenverdrag 1 (F)

ASIEL. 1 (F) Vlv. De bewijslast die op de staatssecretaris rust [om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling een van de zeer ernstige misdrijven, bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, heeft gepleegd] gaat [...] niet zo ver dat hij moet aantonen dat is uit te sluiten dat de vreemdeling dergelijke misdrijven niet heeft gepleegd. Door te overwegen dat niet zonder meer is uit te sluiten dat de vreemdeling tijdens zijn langdurige dienstplicht vooral als dwangarbeider heeft gewerkt in de landbouw en aan infrastructuur en dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan misdrijven, heeft de rechtbank dus een onjuist toetsingskader gehanteerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:3684](https://eclj.europa.eu/ejrb/cj/2019/3684)

JnB2019, 1076

MK ABRS, 31-10-2019, 201904401/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

EU Handvest 7, 24

Richtlijn 2003/86

Vw 2000 2p, 28, 29

ASIEL. Nareis. Als de staatssecretaris het nareisbeleid heeft toegepast op een vreemdeling door hem een mvv te verlenen omdat die vreemdeling als jongvolwassene behoort tot het ouderlijk gezin, past hij dit beleid niet nog een keer toe als die vreemdeling vervolgens zelf als referent optreedt om gezinsleden van een ander gezin, namelijk het eigen gezin van die vreemdeling, te laten nareizen. Deze toepassing van het nareisbeleid komt de Afdeling op voorhand niet onredelijk voor.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of een vreemdeling in aanmerking kan komen voor nareis bij een referent die een zelfstandige asiilvergunning heeft gekregen nadat hij Nederland is binnengekomen met een mvv die de staatssecretaris hem heeft verleend voor nareis omdat hij als jongvolwassene behoort tot het ouderlijk gezin. [...]

9.2. De gunstiger voorwaarden van hoofdstuk V van de richtlijn zijn geïmplementeerd in artikel 29, tweede en vierde lid, van de Vw 2000 en nader uitgewerkt in de Vc 2000. De Nederlandse wetgever heeft ervoor gekozen het toepassingsbereik van hoofdstuk V uit te breiden tot subsidiair beschermden (zie de uitspraak van de Afdeling van 21 juni

2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1609](#), onder 13). De Afdeling ziet geen grond te oordelen dat deze implementatie onjuist is.

De gunstiger voorwaarden van hoofdstuk V zijn niet alleen van toepassing als een vluchteling of subsidiair beschermde een nareisaanvraag indient voor de in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn vermelde gezinsleden, maar ook als hij een reguliere aanvraag om gezinshereniging indient voor die gezinsleden (zie de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:982](#), onder 8 tot en met 9.1).

9.3. De richtlijn staat er niet aan in de weg dat de staatssecretaris het nareisbeleid maar één keer toepast, in die zin dat hij het nareisbeleid niet nog een keer toepast als een vreemdeling, op wie hij het nareisbeleid heeft toegepast door hem een mvv te verlenen omdat die vreemdeling als jongvolwassene behoort tot het ouderlijk gezin, vervolgens zelf als referent optreedt om gezinsleden van een ander gezin, namelijk het eigen gezin van die vreemdeling, te laten nareizen. Het betreft immers begunstigend beleid op basis waarvan de staatssecretaris na verlening van een mvv ambtshalve een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleent.

Een vreemdeling op wie de staatssecretaris het nareisbeleid niet nog een keer toepast, kan een reguliere aanvraag indienen. Die aanvraag kan weliswaar niet leiden tot gezinshereniging op basis van een afgeleide asielvergunning maar wel tot gezinshereniging op basis van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. De richtlijn staat hieraan niet in de weg omdat deze niet voorschrijft welke verblijfsstatus de staatssecretaris aan gezinsleden van die vreemdeling moet toekennen.

De richtlijn staat er evenmin aan in de weg dat de staatssecretaris, mede gelet op artikel 24 van het EU Handvest en artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, een uitzondering maakt in het voordeel van minderjarige kinderen die feitelijk behoren tot het eigen gezin van die vreemdeling, door op hen wel het nareisbeleid toe te passen. Als de staatssecretaris beschikt over zowel een nareisaanvraag van de minderjarige kinderen als een reguliere aanvraag van de andere ouder van die kinderen, kan hij deze aanvragen tegelijkertijd en in onderlinge samenhang beoordelen.

9.4. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat de staatssecretaris, zoals hij heeft toegelicht op de zitting bij de Afdeling, in een eventuele reguliere procedure alsnog inhoudelijk zal beoordelen of er een werkelijk huwelijks- of gezinsleven is als bedoeld in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de richtlijn en overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn rekening zal houden met alle relevante aspecten van de zaak. In geval van een eventuele afwijzing van een reguliere aanvraag moet de staatssecretaris die aanvraag beoordelen aan de hand van artikel 17 van de richtlijn, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het EU Handvest (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2019, , [ECLI:NL:RVS:2019:982](#), onder 11).

9.5. Met het oog op de vereisten die de staatssecretaris mag stellen in de reguliere procedure, is relevant dat artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de richtlijn de lidstaten de mogelijkheid biedt om te eisen dat aan de vereisten van artikel 7, eerste lid, wordt voldaan wanneer een verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen drie maanden na toekenning van de vluchtelingenstatus aan de desbetreffende gezinshereniger.

Als een vluchteling of subsidiair beschermde een reguliere aanvraag indient binnen de in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de richtlijn vermelde termijn van drie maanden, staat de richtlijn dus niet toe dat de staatssecretaris eist dat aan de vereisten van artikel 7, eerste lid, wordt voldaan.

Als een vluchteling of subsidiair beschermde een reguliere aanvraag indient na de in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de richtlijn vermelde termijn van drie maanden en deze termijnoverschrijding niet verschoonbaar is, staat de richtlijn wel toe dat de staatssecretaris eist dat aan de vereisten van artikel 7, eerste lid, is voldaan. De staatssecretaris betreft bij zijn beoordeling of hij die referent moet vrijstellen van de verplichting om stabiele en regelmatige inkomsten te hebben (zie de uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4275](#), onder 13).

De staatssecretaris betreft bij zijn beoordeling van een reguliere aanvraag of hij een referent moet vrijstellen van de verplichting om leges te betalen (zie voormelde uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018, onder 13). Dit geldt dus zowel voor reguliere aanvragen die zijn ingediend binnen de in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de richtlijn vermelde termijn van drie maanden als voor aanvragen die zijn ingediend na die termijn.

10. Gelet op het voorgaande staat de richtlijn niet in de weg aan de toepassing van het nareisbeleid zoals toegelicht door de staatssecretaris op de zitting bij de Afdeling en weergegeven onder 8.1. Deze toepassing van het nareisbeleid komt de Afdeling op voorhand niet onredelijk voor.

[ECLI:NL:RVS:2019:3678](#)

Zie ook de uitspraak van 31 oktober 2019 in zaak nr. 201902631/1/V1 ([ECLI:NL:RVS:2019:3682](#)).

JnB2019, 1077

MK ABRS, 05-11-2019, 201903068/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86

Vw 2000 1, 2p, 28, 29

ASIEL. Nareis bij tot Nederlander genaturaliseerde referent.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of een vreemdeling in aanmerking kan komen voor nareis bij een referent die ten tijde van de aanvraag is genaturaliseerd tot Nederlander.

8.3. [...] Artikel 29, tweede en vierde lid, van de Vw 2000 biedt geen ruimte om een afgeleide asielvergunning te verlenen aan gezinsleden van een referent die de driemaandentermijn heeft veiliggesteld en die op het moment dat hij een opvolgende nareisaanvraag indient, genaturaliseerd is tot Nederlander.

8.4. In artikel 29, tweede en vierde lid, is hoofdstuk V van de richtlijn geïmplementeerd, waarin gunstiger voorwaarden zijn opgenomen voor gezinshereniging van vluchtelingen. Het vereiste dat een referent een vreemdeling is als hiervoor bedoeld, komt overeen met de richtlijn. [...] Volgens artikel 3, derde lid, van de richtlijn is de richtlijn dan ook niet van toepassing op gezinsleden van Unieburgers en de richtlijn

dwingt de lidstaten er niet toe om het toepassingsbereik van hoofdstuk V uit te breiden naar Unieburgers die de nationaliteit van een lidstaat hebben verkregen nadat zij daar als vluchteling een verblijfsrecht hebben gehad. Het door de staatssecretaris gemaakte onderscheid is dus niet in strijd met de richtlijn.

8.5. Als een vreemdeling niet in aanmerking kan komen voor nareis bij een referent omdat die referent genaturaliseerd is tot Nederlander, biedt de Vw 2000 wel een andere mogelijkheid om gezinshereniging te bewerkstelligen. De Nederlandse wetgever heeft namelijk ervoor gekozen om artikel 7 van de richtlijn van overeenkomstige toepassing te laten zijn in de situatie van gezinshereniging van een derdelander met een Nederlander. Een vreemdeling kan dus, overeenkomstig de richtlijn, een reguliere aanvraag indienen voor gezinshereniging met een referent die is genaturaliseerd tot Nederlander. In geval van een afwijzing van zo'n aanvraag moet de staatssecretaris die aanvraag beoordelen aan de hand van artikel 17 van de richtlijn, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het EU Handvest (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:982](#), onder 11). Hieruit volgt dat de staatssecretaris in de reguliere procedure een individuele beoordeling moet maken, waarbij hij rekening moet houden met het evenredigheidsbeginsel, en een belangenafweging moet maken waarbij hij rekening moet houden met de belangen van het kind. Gelet hierop gaat de Afdeling ervan uit dat de staatssecretaris in de reguliere procedure en voor zover dit relevant is voor de beoordeling van een aanvraag, onder meer bij zijn beoordeling betreft dat een referent die genaturaliseerd is tot Nederlander, een periode van rechtmatig verblijf op basis van een asielvergunning heeft gehad. Dit kan bijvoorbeeld een relevant element zijn bij de beoordeling of die referent kan voldoen aan het vereiste om stabiele en regelmatige inkomsten te hebben en bij de beoordeling van een verzoek om vrijstelling van de verplichting tot het betalen van de verschuldigde leges.

8.6. Voor een geslaagd beroep op het discriminatieverbod is onder meer vereist dat de staatssecretaris referent als gevolg van zijn naturalisatie tot Nederlander nadeliger behandelt dan een referent die niet is genaturaliseerd en nog steeds een asielvergunning heeft (vgl. het arrest van het EHRM van 15 september 2016, *British Gurkha Welfare Society e.a. tegen het VK*, [ECLI:CE:ECHR:2016:0915JUD004481811](#), punten 76 tot en met 78).

Met het oog hierop is relevant dat het Nederlandschap van referent het recht op gezinshereniging niet in de weg staat. De staatssecretaris heeft de vreemdeling in het besluit hierop gewezen en daarbij tevens gewezen op de mogelijkheid om een reguliere aanvraag in het kader van gezinshereniging in te dienen. De vreemdeling is hierop in zijn betoog niet ingegaan en heeft ook niet toegelicht of en hoe hij - los van het feit dat hij niet in aanmerking kan komen voor gezinshereniging op basis van nareis - wordt benadeeld als gevolg van het door de staatssecretaris gemaakte onderscheid.

Anders dan in de nareisprocedure moet referent in de reguliere procedure weliswaar leges betalen en stabiele en regelmatige inkomsten hebben, maar daarmee staat nog niet vast dat de reguliere procedure voor referent daadwerkelijk nadeliger zal zijn. De onder 8.5 vermelde individuele beoordeling die de staatssecretaris in de reguliere procedure moet maken, kan immers ertoe leiden dat hij referent vrijstelt van deze

verplichtingen. Pas als de staatssecretaris dit weigert, kan worden toegekomen aan de vraag of de staatssecretaris in strijd handelt met het discriminatieverbod. Gelet hierop, faalt het betoog dat de staatssecretaris in strijd heeft gehandeld met het discriminatieverbod.

[ECLI:NL:RVS:2019:3697](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 1075

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 28-10-2019, AWB 19/7874

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:81 lid 1

PROCESRECHT. Verzoeker mag het verzoek om voorlopige voorziening niet in Nederland afwachten, omdat het gevaar bestaat dat de mogelijkheid van terugkeer naar het land van herkomst verloren zou gaan. Volgens vaste rechtspraak kan de situatie dat de mogelijkheid van terugkeer in gevaar is zoals genoemd in paragraaf A3/7.5 van de Vc zich voordoen, als er sprake is van objectiveerbare omstandigheden zoals het dreigend verlopen van een laissez passer. Naar de opvatting van verweerder valt daar ook de situatie onder dat het maar zeer de vraag is of het mogelijk is later opnieuw een uitzetting te realiseren waarbij aan alle volgens het BMA nodige voorwaarden wordt voldaan. Naar zijn voorlopig oordeel is deze toepassing door verweerder van deze uitzondering op het beleid echter niet zonder meer verenigbaar met de objectieve formulering ervan. Veeleer lijkt er sprake van een verruiming van het beleid waarvoor een wijziging van dat beleid nodig is. Verzoek toegewezen. Verzoeker mag niet uit Nederland worden verwijderd tot zes weken nadat verweerder een beslissing heeft genomen op het bezwaar.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:11551](#)

JnB2019, 1079

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 26-08-2019 (publ. 05-11-2019), NL19.17511

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.118 lid 3

Richtlijn 2013/32/EU 14 lid 2, 42 lid 2 b

PROCESRECHT. Opvolgende aanvraag. Afzien van horen. Volgens zijn beleid weergegeven in paragraaf C1/2.9 Vc kan verweerder in de EDT-procedure een opvolgende aanvraag in het geval waarbij een beroep is gedaan op de gestelde verslechterde algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en verweerder de beoordeling kan doen op grond van informatie die uit openbare bronnen beschikbaar is, afzien van horen. Zoals hiervoor reeds is vastgesteld, is dit beleid (dat is gewijzigd bij WBV 2019/9) in werking getreden met ingang

van 1 juli 2019. Omdat overgangsrecht ontbreekt, heeft WBV 2019/9 en het daarin vervatte gewijzigde beleid ten aanzien van paragraaf C1/2.9 onmiddellijke werking. Dit beleid (daaronder begrepen de onmiddellijke werking daarvan, dus ook de gelding daarvan ten aanzien van opvolgende aanvragen als de onderhavige die zijn ingediend voor 1 juli 2019) komt de rechtbank niet onredelijk voor. De rechtbank acht dit ook niet in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

Daarbij is van belang dat dit beleid en het bepaalde in artikel 3.118, derde lid, Vb waarin ook de mogelijkheid van niet horen wordt geboden, gelijk betoogd door verweerder, geen strijd opleveren met de Procedurerichtlijn, nu in artikel 14, tweede lid, Procedurerichtlijn en artikel 42, tweede lid, aanhef en onder b, Procedurerichtlijn de mogelijkheid bestaat voor lidstaten om bij de beoordeling van een aanvraag een persoonlijk onderhoud achterwege te laten.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:11684](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/11684)

[Naar inhoudsopgave](#)